

Vroeger las aan tafel alleen vader.

Toen — alsof ze Paul's kijken voelde — hief moeder het hoofd op.

Ze schoof meteen haar stoel achteruit.

„Ziezoo, nu kan het wel.” En moeder stond op, om het licht uit te draaien.

De kamer, plots, lag vaal in het ochtendlicht. Gedoofd de kleine glimpjes in het zilver, het glaswerk en al wat op tafel stond, de meubels rondom, het kreeg zijn daagsche aanzien.

Moeder — dacht Paul — wat ziet ze bleek. Is dat alleen het vreemde licht? Hoe smal zag moeder er toch uit. Dunne handen had ze en haar hals kwam teer uit den wijden, donkeren kraag van haar blouse.

Paul, wat schor in de stilte, vroeg om zijn broodje-voor-het-vrij-kwartier.

„Maar jongen toch ! Het ligt al wel een half uur bij je bord. Pak het dan toch in, slaapmuts die je bent.”

Nu lachte moeder. Maar meteen zag Paul: nee, moeder lachte toch eigenlijk niet.

Hij dacht er bij aan een plaatje in zijn dierenatlas: een uiltje zat in een boom, een klein, wonderlijk uiltje, met een gezicht, of het lachen wilde, maar niet kon. Zóó zag moeder er uit.

Nu zat ze weer op haar plaats en ze scheen aan opruimen niet te denken. Ze keek voor zich heen.

En Paul verlangde — o, hoe hunkerde hij in zijn eenzaamheid naar moeder's oogen. Moeder — hoe vreemd ben je, moeder en hoe ver van me. En, o, dat ik niet met je kan spreken.

Nu had hij zijn tasch dicht. Nog weifelde hij. Anders bracht moeder hem tot de voordeur. Waarom dorst hij haar nu niet te vragen, met hem mee te gaan zoover?

Wat was het stil. De klok enkel hoorde je tikken.

Paul — even — waagde het zijn moeder aan te zien. Ze had zich wat afgekeerd, naar Baby. En toen — een slag trof Paul — in moeder's oogen, toen ze hem, plots, voluit, haar gezicht toewendde, in moeder's vochtig kijken, achter tranen, zag hij: moeder wist het ook.

Met wangen, warm van schaamte, vluchtte hij de kamer uit, de gang in. Vlug, zijn muts van den kapstok. De jas trok hij bij een mouw mee.

Pas, toen de voordeur achter hem was toegevallen, toen hij de kou van den winterschen morgen voelde, werd het bonzen van zijn hart minder.

Het had geregend.

In een plas glinsterde, ros, het schijnsel van een enkele lantaarn, die was blijven branden.

Rondom Paul was het morgenlicht schimmig in de laan, waar geen menschen liepen.

Gewoonlijk draaide hij al gauw rechtsaf. Er woonden dichtbij jongens van zijn school en met zijn vieren, vijven, gingen ze samen.